

El Llop, la Cabra i els Cabritets

Una cabra vivia en una montanya en companyia de set cabritets, en una caseta. Un dia els va dir als cabritets:

- Mireu, yo me'n vaig a comprar per a vosatros; no obriu la porta a ningú, perquè vindrà el llop i se vos menjarà.

Se'n va la cabra, i el llop, que estava prop d'allí, es dirigí a la casa dels cabritets i toca a la porta: ¡pam, pam!

- ¿Qui és? - li contesten des de dins.
- Vostra mare que ve a durvos el menjar que he comprat (*pero la veu era grossa*).

Un dels cabritets, més espavilat que els altres, diu:

- No, no, que nostra mare té la veu més fineta. Tu eres el llop i no t'obrirem.

El llop diu:

- En la veu m'han conegut: che, che, me'n vaig.

Se'n va a una posada i li diu a la posadera:

- Traga'm ous per a menjar.
- ¿Quants ne vol, senyor llop?, ¿un parell?
- No, no, tots els que hagen post les gallines, me'ls trau, que vullic tindre la veu ben fineta.

El llop es va menjar d'una fartada tots els ous que li presentà la posadera, per a que se li fera la veu ben fineta. A continuació va a la casa dels cabritets i toca a la porta.

- ¡Pam, pam!
- ¿Qui és?
- Soc vostra mare -diu el llop- que vinc a durvos el menjar (*pero esta volta en la veu fineta*).

Quan els cabritets anaven a obrir, el cabritet espavilat va dir:

- A vore, ensenyanos la poteta pel forat de baix la porta.

El cabritet al vorela diu:

- No, no, tu eres el llop, que la nostra mare te la pota blanqueta i tu la tens negreta.

El llop tot enfadat, diu:

- Che, che, m'han vist la poteta. Pero tornare.

Se 'n va al molí i li diu a la molinera:

- Dona'm una poca farina.

La molinera li diu:

- ¿Que li passa senyor llop, que va tan sofocat?
- A pressa, a pressa, que no puc perdre el temps.

La molinera li trau una poca farina. El llop se la posa en la pota, se la torna blanqueta i se'n va correuent a la casa de les cabretes.

- ¡Pam, pam!, - toca a la porta.
- ¿Qui es? -li contesten des de dins-.
- Soc yo, -diu el llop-, vostra mare, que vinc del mercat de comprar el menjar -i els ensenya per baix sa poteta blanqueta.

Al vorela els cabritets li obrin la porta i el llop escomença a devorar als cabritets de u en u. ¡Am, am!, i d'un atre mas se'n menja un atre. I aixina fins a sis. Al que en fea set, el mes chicotet, no va poder mejarse'l perque es va, amagar en la caixa del rellonge de paret.

- Pareix que en falte u, -diu el llop-, mes per aci no se'n veu cap. Ya estaran tots. Ara anire al riu i beure agua.

I al riu que se'n va.

La mare dels cabritets quan torna a casa es veu la porta oberta. Entra dins i els cabritets no estan alli.

- ¿A on estaran estos cabritets?

El cabritet mes chicotet encara estava amagat i al coneixer la veu de sa mare va eixir de l'amagatall i li va dir:

- Mare, ha segut horroroso Ha vingut el llop i s'ha menjat a tots els meus germanets. A mi no se m'ha tragat per que em vaig amagar dins del rellonge; ara m'he quedat yo a soletes.

La cabra li diu:

- ¡Vinga, a pressa, anem corrent a buscar al llop! Agarrem unes estisores, agulla saquera i fil d'empalomar i corregam a buscar alllop. ¿A on ha dit que anava?
- Ell ha dit que anava a beure aigua al riu.

I seguint els rastres del llop arribaren al costat del riu, a on veren al llop gitat i completament adormit, fent la digestio dels cabritets.

- Dus les estisores -diu la mare.

Li obrí la panxa al llop en les estisores i els cabritets ixen, vius encara, de la panxa del llop, botant i belant d'alegria al vore a sa mare allí. Com el llop se'ls va engolir sancers, sancers van eixir de la panxa del llop.

La mare va fer callar als cabritets, per a que no despertaren al llop, i els va fer carregar pedres. Li les posa en la panxa i despres li la cus en la agulla i el fil que portava. El llop com estava dormint tant profundament, no s'entera de lo que li havien fet.

Ans d'anarse'n, la cabra i els cabritets es quedaren aguantant darrere d'un arbre per a vore que fea el llop en despertar-se. El llop en quan es desperta va notar el pes de la panxa i digue:

- I che, che, quina set tinc, com si haguera menjat pedres, mira si m'abrassa l'estomac. Vaig a beure aigua del riu a vore si m'aplaca est ardor.

Les pedres pesaven tant que el llop anava tambalejant-se, dona un mal pas, redola i cau en el riu, i la corrent se l'emporta riu avall ofegat.

Artana, Estiu 1995

Per Josep Maria Guinot i Galan

El Pare Guinot.